

Autor: Gregory Hood

Zdraví britské královny Alžběty II. se podle všeho rychle zhoršuje a je tak možné, že se nedožije svého platinového jubilea 6. února 2022. Označit její smrt za „konec jedné éry“ je sice klišé, zde ovšem zcela na místě. Až zemře, Velká Británie i Společenství národů (Commonwealth) by se mohly rozpadnout. Bude to rána pro britskou identitu.

V roce 1947 se tehdejší princezna Alžběta **zavázala**, že bude sloužit svým poddaným a „naší velké imperiální rodině, k níž náležíme“. Patřily do ní „všechny národy Britského společenství národů a impéria, ať už žijí kdekoli, bez ohledu na rasu nebo to, jakým mluví jazykem“. S láskou také vzpomínala na své cesty „překrásné Jižní Africe a Rhodésii“.

Britské impérium sice vybudovali muži se **silnou rasovou identitou**, jak ale ukazují princeznina slova, už v roce 1947 se říše snažila být „barvoslepá“. Spojené království nebylo jedinou evropskou mocností, která se snažila vést své impérium v tomto duchu. Charles de Gaulle vybudoval „Francouzskou unii“, která byla později nahrazena ještě rozmělněnějším „Francouzským společenstvím“. Obě selhaly, protože nebělošské obyvatelstvo se nepovažovalo za Francouze a od Francie se odvrátilo. Antonio Salazar byl odhodlán udržet portugalské impérium v Africe („Ultramar“), jeho režim se tudíž snažil vytvářet obraz multirasového státu s jednotnou kulturou. Ani to se nepodařilo a války na potlačení africké nezávislosti vedly až k vojenskému převratu, který čtyři roky po Salazarově smrti svrhnul jeho *Estado Novo* (Nový stát).

Britské společenství národů přežívá, ale má na kahánku, smršlo se na pouhou symboliku. Zvláště tragicky vyznívá dnes zmínka královny Alžběty II. o Rhodésii. Britská vláda se **ostře postavila proti vládě tamních bělochů** a místo toho pomohla Robertu Mugabemu získat moc a založit „Zimbabwe“. Britský odpor byl veden údajně nezákonným jednostranným vyhlášením rhodéské nezávislosti. Spojené království ale podporou černošských radikálů místo Anglosasů

Pan Markle s Meghan, zvěstovatelé nové podoby evropských monarchií?

nezískalo v Rhodésii nic. Zimbabwe patří mezi nejhorší země na světě a ze Společenství národů beztak odešlo. Ian Smith, za 2. světové války mimochodem britský hrdina, měl pravdu, když chování mateřské země nazval „Velkou zradou“.

Podpora koruny je mimo Británii slabá. Průzkum z roku 2019 ukázal, že jen 51 % Australanů si přeje, aby královna zůstala hlavou státu. Průzkum v Kanadě z roku 2021 ukázal vyšší podporu pro republiku než kdykoli předtím – skoro polovina z nich si přeje zbavit se královny. Další nedávný průzkum pak zjistil, že zatímco starší Novozélandčané podporují monarchii, lidé mladší 60 let chtějí republiku. I v samotném Spojeném království se těší podpoře separatistická hnutí. Bývalý předseda labouristů Jeremy Corbyn označuje další referendum o nezávislosti Skotska za „nevyhnutelné“. Odchod z Unie si přeje necelá polovina Skotů a Brexit touhu po nezávislosti jen přivil.

Královna zůstává velice oblíbená. Asi 70 % Skotů, Velšanů a Angličanů jí vyjadřuje podporu, s jejím následníkem princem Charlesem je to ovšem výrazně horší. Jen 31 % Britů ve věku 18-24 stojí o zachování monarchie. Královská rodina se těší značné přízni u starších voličů, kteří ovšem v blízké budoucnosti vymřou.

Na rozdíl od královny Alžběty II., jejíž život se dá shrnout jedním slovem – služba, je princ Charles spíše politik. Nedávno vyzval k „válečnému postoji“ v boji proti „změně klimatu“. Budoucí hlava státu zde sice zaujímá kontroverzní politický postoj, ale se britský lid před masovou imigrací nebrání. Údajně také plánuje změnit svůj titul na „obránce víry“ namísto „obránce Víry“ (*míněno anglickánské*). Koneckonců současná Británie dávno není křesťanskou zemí. Do roku 2050 bude v západních zemích jako Francie, Nizozemsko, Austrálie či Nový Zéland křesťanská méně než polovina obyvatel.

Naskytne se nám tak podívaná na muže, který za své postavení vděčí Bohu a právu prvorozenectví, ale poučuje svět o náboženském univerzalizmu a snižování uhlíkových emisí. Vévoda Orleánský, podporoval Francouzskou revoluci natolik, že si změnil jméno na Philippe Égalité („Rovný“), ale stejně byl sťat.

Princ Charles se nejspíš stane králem zrovna v době, kdy se zesnulé princezně Dianě dostává větší mediální pozornosti. Typické režimní médium, televizní stanice CNN, oslavuje „princeznu lidu“ novým speciálem. Nový film *Spencer* ji vykresluje nanejvýš sympaticky a podle všeho oslavuje překračování tradic a protokolu. Rozchod princezny Diany s královskou rodinou se částečně vysvětluje snahou paláce ji kontrolovat, aby se vyhnul mediálním skandálům. To naznačuje, že institucí se skutečnou mocí jsou právě média. Suverén byl zahánán do těžké defenzivy.

Zatímco princezna Diana ve svých posledních okamžicích na tomto světě doslova utíkala před novináři, jiná členka královské rodiny, Meghan Markleová, jim pádí vstříc. Vévodkyně ze Sussexu, z jejíhož manžela prince Harryho zbylo jen o málo víc než módní doplněk, poskytla v březnu rozhovor Oprah Winfreyové. Spolu se svým manželem označila královskou rodinu za bigotní. V tisku tím rozpoutala debatu, která prince Williama donutila k úpěnlivému přesvědčování, že jeho rodina není rasistická.

Podle sira Kena Olisy, prvního černošského zástupce monarchy pro Londýn (Lord-Lieutenant), je odpověď na otázku, zda, královská rodina podporuje hnutí Black Lives Matter, kladná. Královna se také **chystá jmenovat** „pověřence pro rozmanitost“, který by měl monarchii „zmodernizovat“. Jen málokdo ovšem najde odvahu označit tyto kroky za „politické“. Berou to jako samozřejmost, stejně jako královské vedení anglikánské církve.

Sama vévodkyně ze Sussexu však názorně ukazuje, že přilítí rozmanitosti do tradiční instituce ji „nemodernizuje“, ale rozkládá zevnitř. Povzbuzuje resentment i další požadavky.

Blízkost vévodkyni zdá se mnohým příliš nepomáhá. Údajná nejlepší kamarádka Meghan Markleové, Jessica Mulroneyová, „**měla sebevraždné myšlenky**“ poté, co ji jeden černošský „influencer“ na sociálních sítích obvinil z bělošské privilegovanosti. Slečna Mulroneyová prý nebyla dostatečně nadšená z hnutí Black Lives Matter. Omluvila se a slíbila, že svou platformu přenechá „černošským hlasům“. Meghan Markleová podle všeho pro pomoc své blízké kamarádce neudělala nic.

Pan Markle s Meghan v podstatě opouštějí monarchii. Vědí, že skutečný zdroj moci spočívá v médiích. Proto podepsali smlouvu se společností Netflix, která jim umožní „sdílet silný obsah, který vede k činům“. Pro Spotify **zase slíbili** natáčet podcast.

Na jejich stranu se postavila i média jako taková. Nový film *Harry & Meghan: Escaping the Palace* (Útěk z paláce) obsahuje mj. scénu, v níž Meghan Markleová umírá jako princezna Diana. Ve filmu se také hovoří o rozhovoru u Oprah a obvinění z rasismu. Probíhá také kampaň, která má zabránit kritice Meghan Markle na sociálních sítích. **Lèse-majesté** vesele žije dál:

YouTube Profits from Meghan Markle Troll Accounts' Network of Hate (YouTube profituje z nenávislné sítě trollů proti Meghan Markleové), Jack Royson, Newsweek, 28. října 2021.

Meghan Markle's Critics Are Using Internet Troll Tactics to Perpetuate Misogynoir (Kritici Meghan Markle využívají taktiky internetových trollů k přiživování ‚misogynoiru‘) Stitch, Teen Vogue, 7. března 2021.

'Brave' Meghan defended by fans as trolls attack her 'women of color' pandemic claim (Fanoušci brání ‚statečnou‘ Meghan, proti útokům trollům na její tvrzení o pandemii ‚barevných žen‘) Emma Parkerová, Daily Star, 9. května 2021.

MEGA TROLLS: Meghan Markle bombarded with 5,200 hateful tweets in two months--and 70% of abuse came from TWENTY trolls (MEGA TROLLOVÉ: Meghan Markleová dostala za dva měsíce bombardována 5 200 nenávislných tweetů – a 70 % nadávek pocházelo od DVACETI trollů), Jenny Awfordová, The Sun, 8. března 2019)

Peter Hitchens, **cituje** modlitby z 16. století, dodnes recitovány v tenčících se kongregacích anglikánské církve: „ a tak ved' srdce své vyvolené služebnice Alžběty, naší královny a vládkyně, aby ona (vědoma si toho, čím je služebnicí) nade vše usilovala o Tvou čest a slávu a abychom jí my i všichni její poddaní (náležitě uváživše, čím je to autorita) věrně sloužili, ctili ji a pokorně poslouchali.“

Pan Hitchens tuto výzvu označuje pro demokratického a rovnostářského ducha za „podvratnou“. „Logickým závěrem těchto formulací,“ píše, „je nejen nadřazené postavení panovnice nad všemi ostatními, ale také její ustanovení Bohem – a právě proto jsme jí povinni poslušností.“ (A zároveň dodává, že přesně proto je monarchistou.)

Co si však počít, když se rovnostářem stane sám Bůh? V reakci na klesající návštěvnost církve arcibiskup z Yorku vyzývá méně hierarchie a „mladší a rozmanitější“ kongregaci. Biskupové anglikánské církve „poklekli“ za George Floyda, generální synod se jednomyslně omluvil za rasismus a církevní „pracovní skupina pro boj proti rasismu“ se zavazuje „s velkým úsilím a naléhavostí pokračovat v potírání všech forem vědomého i nevědomého rasismu“.

Jedním z nejviditelnějších momentů svatby prince Harryho a Meghan Markleové byly výpady černošské hlavy episkopální církve proti rasismu a sliby vybudovat „nový svět“. *Christianity Today* cituje průzkumy, podle nichž se prý jen jedno procento lidí ve věku 18-24 let označuje za anglikány. Její webové stránky ale za světlou stránku vývoje považují skutečnost, že se církev více angažuje v „sociální akci“, včetně „pomoci uprchlíkům a žadatelům o azyl při vyřizování právních dokumentů“. Zřejmě se nikdo neptal, zda existuje souvislost mezi „sociální akcí“ a klesající přítomností v kostelních lavicích.

Neznamená to však smrt náboženského cítění ve Spojeném království nebo „anglosféře“ jako takové. Jeho objektem se však namísto Boha stali spíše černoši. Jared Taylor mluví o **Klanění se černochovi**. Věčné hodnoty filozofů jako Julius Evola totiž ve skutečnosti nikdy nemizí, ale znovu se objevují. V dobách úpadku, jak **poznámenal** Jonathan Bowden, se vynořují ve značně zvrácených podobách. Panovník byl kdysi považován za boha na zemi, po přestupu ke kříži pak alespoň za prostředníka mezi Bohem a člověkem. Královna zůstává hlavou anglikánské církve. Jak by asi mohla vypadat nová, „uvědomělá“ („woke“) monarchie?

Budoucí král Charles se tímto směrem už vydal, jak vidno z jeho tažení proti změně klimatu. Ještě populárnější se však může ukázat téměř náboženská touha po rasové rovnosti. v červnové anketě lidé ve věku 13 až 25 let **označili** za „nejuznávanější“ členy královské rodiny hned po samotné královně vévodu a vévodkyni ze Sussexu. Jejich popularita sice od té doby poklesla, ale mladí lidé je i **nadále vnímají** příznivěji než zbytek britské veřejnosti.

Piers Morgan, který bohužel dost **věrně ztělesňuje lidové „pravcové“ smýšlení ve Spojeném království**, vyzývá královnu, aby vévodkyni ze Sussexu zabránila v používání titulu při lobbingu u amerických senátorů. Kdyby to královna udělala, v PR bitvě by dost možná zvítězila. Princ Charles by skoro jistě neuspěl.

Královna Alžběta II. představuje poslední chatrné pojítka mezi dvěma posledními pozitivními aspekty britského mýtu. Tím prvním je nostalgie po impériu, druhým pak britské vítězství ve 2. světové válce, „záchrana světa“ před nacisty. **Winston Churchill** ve válce bojoval za zachování impéria, za jeho zničení ovšem nese větší odpovědnost než kdokoli jiný. Vydláždil cestu vzniku světa, který na **jeho památku plive**.

Monarcha představuje pouto s transcendencí a organickou národní jednotou. I ostré politické

boje se vedou mezi panovníkovou vládou a „loajální opozicí“. V konstituční teorii tvoří národ, panovník a božský řád jeden celek. Tomu lidé kdysi nejen že věřili, ale s jistotou to *věděli*. Postupem času se monarchie **zahalila do okázalosti** a stala se jen další z frakcí. Nakonec tak monarcha „*panoval*“, aniž by „*vládl*“, čímž poskytoval jako papír tenké zdání jednoty nad hroutícím se společenstvím. Autoři prozíravého dramatu „Karel III.“ se **zamýšleli** (pomineme-li některé ústavní nepřesnosti), co by se stalo, kdyby se moderní britský monarcha pokusil užít skutečnou moc. I kdyby tak učinil na obranu svobody lidu, lid pobouřený představou oprášení archaických právních struktur a nerovnosti by se nejspíš obrátil proti němu.

Po Alžbětě II. nebudou z členů královské rodiny o mnoho víc než oslavované celebrity. Celebrity vytvářejí média, takže kontrola nad médii představuje skutečnou politickou moc, moc přesahující ústavní formality. Tradice a mýty koneckonců byly obzvláště mocnými formami proto-médií.

Když tak dnes **sledujeme** volání po nahrazení soch národních hrdinů sochami fiktivních nebo popkulturních postav, neměli bychom se tomu smát s příliš velkým sebeuspokojením. Odráží to hlubší pravdu. Fiktivní prostředí, jako je filmový vesmír Marvelu, probouzí ohnivější náklonnost a skutečnou víru než vyčerpaná náboženská kréda i národní tradice. Pozůstatky evropské aristokracie pozbyly svůj smysl. Místo aby byly zdrojem moci a autority oddělené od moci peněz a popkultury, se staly jejím přívěskem.

Nejmocněji se však jeví kombinace starobylých institucí kooptovaných ke službě moderním mýtům. Tak bychom ostatně mohli definovat jeden ze základních problémů naší vlastní země. Thomas Jefferson za svého života mistrně ovládal moc tak, aby kontroloval politiku národa i politickou frakci ovládající mladou republiku. Bojoval také proti primogenituře, psal o té „nejzjevnější“ nepravdě o lidské nerovnosti a podkopával společenské struktury, které někomu jako on umožnily existovat. Přes nespornou velikost si za to zaslouhuje kritiku.

Tento typ lidí se dokonce etabloval jako svého druhu klišé moderních médií, dobře ztělesněné fiktivní princeznou Daenerys ze *Hry o trůny*. Patří sem ti, jejichž moc vychází z posvátné pokrevní linie, ale využívají ji k prosazování všeobecné rovnosti. Nespočet bělochů o sobě může smýšlet v tomto duchu a nepochybně to živí i hojně rozšířený komplex „bílého spasitele“. Byť takové chování může přinést krátkodobý prospěch, z dlouhodobého hlediska to podkopává jejich společenské postavení a bělochům to žádný dlouhodobý zisk nepřináší.

Pokud ale demokracii nelze něco upřít, je vhodné ovzduší pro touhu po krátkodobé moci. Meghan Markleová údajně **chce kandidovat** na prezidentku USA. Dost bizarním se jeví, když z ničeho nic volá americkým senátorům, aby lobbovala za sociální zákony předkládané demokraty – a užívá k tomu svůj královský titul. Piers Morgan a další nad tím mohou obracet oči v sloup, ale vévodkyně ze Sussexu vládne symbolickými atributy královské rodiny i spásitelskými aspiracemi toho, čemu se dnes říká „wokeness“. Toto spojení tradice s mesiášskou vírou v sobě nese velkou sílu a je to i jedno z hlavních témat *Duny*, favorita na nejlepší film letošního roku.

Pocitům nesejde na vašich faktech a s vírou lze nejlépe bojovat jinou vírou. To, co zbylo z

evropské aristokracie, ztratilo důvod k existenci. Základy víry, bohatství, vojenské zdatnosti i cti byly zbořeny zezdola. Odpovědnost za to nese velká část aristokratů, v neposlední řadě sama královna Alžběta II. Jak je lze znovu vybudovat? Nezbyvá než znovu objevit smysl pro to „mít rasu“, tj. že nestačí jen být někým, kdo k ní biologicky náleží. Znamená to pěstovat vědomou identitu příslušnosti k širší tradici a pokrevní linii, za kterou je člověk povinen bojovat, pokračovat v ní a zlepšovat ji.

Na Západě povstane nová aristokracie. Může to být „woke“ šlechta – ale mohou to být i bílí aktivisté tvořící z trosek naší hroučící se společnosti cosi lepšího. Zůstalo v britské – nebo evropské – aristokracii ještě něco ducha? Zbývá nějaký potenciál v těch rodinách, které přišly o korunu, ale stále se pohybují ve vyšší společnosti? To se dozvíme v příštích několika letech. Má-li se Západ obnovit, musí to být zčásti duchovním hnutím. Hilaire Belloc kdysi o římskokatolické církvi řekl, že „víra je Evropa a Evropa je víra“. Možná bychom se snad měli řídit heslem, že boj za Evropu je křížovou výpravou.

Přirozená aristokracie, o níž psal Thomas Jefferson, i tradiční evropská aristokracie mají svou roli. Pokud ale chtějí být něčím víc než druhořadými celebritami, musí zvednout rukavici, kterou jim házejí pod nohy samozvanci typu Meghan Markleové. „Šlechta se musí probudit, nebo se smířit se svým koncem – a to nikterak slavným,“ napsal Evola, „koncem ve víru rozkladu smrtelného rozmělnění.“ Co že znamená „probuzení“? „Za každou cenu se znovu stát politickou třídou.“

Ať už si o ní myslíme cokoli, vévodkyně ze Sussexu se této výzvě postavila čelem. Díky svému manželovi získala titul, využila ho k hlásání nové víry Black Lives Matter a její ambice nezná hranici. „Woke monarchie“ nebo alespoň „woke šlechta“ působí jako pravděpodobnější scénář než evropští aristokraté povstávající na obranu svých pokrevních bratrů.

Vždy bude existovat politická třída, a dokonce i aristokracie. Thomas Carlyle kdysi proslule napsal, že Francouzskou revoluci si francouzská aristokracie zavinila vlastní slabostí a degenerací sama. To, co ji nahradilo, však byla „aristokracie pytlů s penězi“, „ta nejnižší [forma aristokracie], jakou jsme dosud poznali“.

Nyní ji překonalo něco nového. Meghan Markleová, vévodkyně ze Sussexu, se může stát neblahým zvěstovatelem. Je to aristokracie obětí, v níž se největších nároků na moc domáhají ti emocionálně nejslabší, kde jiná než bílá pleť zaručuje zákonné přednostní zacházení a privilegia a ti, kdo mají skutečný vliv, nosí plášť oběti.

To, co na Západě zbylo z tradičních institucí, musí riskovat zánik a radikálně se s tímto režimem rozejít, místo aby se s ním pokoušelo smířit. Pokud zbytečky staré Evropy zahynou, je lepší odejít jako **poslední byzantský císař**, s mečem v ruce – a alespoň tak uzurpátorům upřít psychologický triumf morální kapitulace.

Esej Grega Hooda **The New Monarchy: Wokeness as a Survival Strategy** vyšla na stránkách *American Renaissance* 5. listopadu 2021.